

האחיות

סיפור איטלקי עתיק

פעם חיו שתי אחיות זקנות, מאוד זקנות. אחת בת שמונים, שנייה בת שמונים וחמש. הן עסקו כל יום בטוויה וכשטוו הן שרו, וקולותיהן היו יפים ביותר. הן היו עניות מאוד ובגלל עבודתן בטוויה ידיהן נעשו לבנות ועדינות.

יום אחד עבר ליד ביתן מלך רכוב על סוס. הוא שמע את השירה היפה של האחיות ועצר כדי להקשיב לה. לפני ביתן של האחיות היה דוכן של סנדלר, האומן דון פסקואלה והמלך שאל אותו מי שר כל כך יפה.

"אלה שתי נשים, אדוני, הן רווקות ושרות תוך כדי עבודה" ענה דון פסקואלה.

"טוב" אמר המלך והוציא ארנק מלא זהב "עשה לי שליחות בתמורה לזהב הזה. בקש אחת מהן להיות לי לאישה."

"אבוי" חשב הסנדלר "הרי הן זקנות ומכוערות"

אבל לא העז להרגיז את המלך ולא אמר כלום, אלא לקח את הזהב והלך לנשים.
"כרמלינה, פליצינה! מציעים לכן חתונה! אתן רוצות להתחתן?" קרא הסנדלר.

"כן, כן!" ענת בת השמונים.

"לכי את" אמרה זו בת שמונים וחמש "לי מספיק שאת תתחתני."

"אבל אולי מוטב שאת תתחתני" אמרה זו בת שמונים.

ומאחר לא יכלו להחליט, הציע דון פסקואלה שישאירו את ההחלטה למלך. הוא חזר אליו והסביר "הגברות מתביישות להראות את פניהן. אבל מחר הן תשמנה את ידיהן על אדן החלון. הגדולה יותר בצד ימין, הצעירה בצד שמאל, ואתה, אדוני תחליט איזו מהן אתה רוצה."

המלך חזר למחרת, וכשראה את ידיהן של הנשים אמר "אני רוצה זו מצד שמאל." וכך המלך בחר זו בת שמונים. היא הייתה מכוערת, פניה מצומקות, עם יבלת פה ויבלת שם. היא מיד הלכה אל הסנדלר ואמרה "דון פסקואלה! דון פסקואלה! עשה

אותי יפה, כדי שאוכל להתחתן."
"כן" אמר פאסקל "כן גברתי! נעשה הכל מה שתרצי. אעשה אתך יפה."
הוא מתח לה את עור הפנים, את העור העודף משך אחורה והסתיר אותו תחת לצעיף הכלה. ומקדימה שפשף קצת והחליק וכך נעשו פניה חלקים ורכים, וכל העור הגס מוסתר מאחור. וכאשר הייתה מוכנה, רצה הזקנה להתחתן עם המלך.
בליל הכלולות, אחרי שהורידה את בגדיה המלך נראה מאוכזב. "את נראית רזה" אמר "איפה הגוף וחזה שלך?"
"הם תחת המיטה" ענתה.
"לא, הרי את יבשה כמו מקל!" והמלך המאוכזב דחף אותה למרפסת וזרק החוצה. למזלה היו שם חבלי כביסה מתוחים בקומה התחתונה והיא נפלה עליהם. היא נשארה שם כך כל הלילה, בוכה ומתלוננת על גורלה המר בליל הכלולות.
באותם הזמנים היו עוד פיות בעולם. אחדות מהן עברו שם וראו את הזקנה הבוכה על החבלים.

"אבוי! מה קרה כאן, דודה זקנה, שגורל כזה נפל בחלקך?"
הזקנה סיפרה להן את המקרה האומלל.
אמרה אחת הפיות "מה נעשה לה?"
ענתה אחרת "אני יכולה לעשות לה פנים של בת עשרים."
"ואת?"
"אעשה לה גוף היפה ביותר שבעולם" אמרה השלישית.
"ואת?"
"אני אדאג שהיא תישאר כל החיים עם המלך."
וכך הזקנה נעשתה צעירה ויפה כמו הלבנה או כמו השמש.
למחרת אם המלך נכנסה לחדרו של בנה כדי להיוודע איך עבר ליל הכלולות, וכשלא מצאה את הכלה שאלה "איפה אישתך?"
"אא.. זרקתי אותה מהמרפסת. היא מכוערת, לא היה מה להחזיק. שאלתי איפה הגוף, החזה, והיא אמרה שתחת המיטה. היא הייתה כמו מקל יבש, אז זרקתי אותה החוצה והיא מתה."

המלכה נחרדה. היא רצה למרפסת אבל להפתעתה ראתה שם לא אישה זקנה מתה, אלה נערה צעירה ויפה תלויה על חבלים.

"אלי שבשמיים! בוא! בוא מהר. תראה את הבחורה היפהפה!"

המלך רץ למרפסת ועזר לאמו להוציא את הנערה. הוא נדהם כשראה את יופייה. "כנראה הייתי שיכור" אמר וחיבק את הבחורה. היא, חכמה, לא סיפרה כלום על מעשה הפיות.

קצת יותר מאוחר באה גם האחות הגדולה לשאול איך עבר ליל הכלולות והופתעה מאוד כאשר ראתה את אחותה כה צעירה ויפה.

"אחותי היקרה, ספרי מי עשה אתך כה יפה וצעירה. גם אני הייתי רוצה להיות כמוך?"

"זה דון פסקואלה" ענתה השנייה "הנה לך כסף, אחותי, לכי אליו שיעשה גם אותך יפה כמוני."

למחרת הלכה האחות לדון פסקואלה ואמרה "אנא, עשה אותי יפה כמו שעשית את אחותי. אתן לך את הכסף תמורת זאת."

הסנדלר היה קצת נבוך וחשב "איך היא יכלה

הזקנה להפוך יפה כל כך, אחרי שהייתה כה מכווערת? כנראה הטיפול שלי הצליח."

"טוב" אמר לאישה "אעשה מה שאוכל". והוא רצה למשוך את עור הפנים שלה, אך מאחר שהיה כבר יבש כמו סוליית נעל, שם קודם את ראשה במים חמים. והיא אמרה "אנא אדוני, אנא דון פסקואלה, עשה אותי עוד יותר יפה מאשר אחותי." הוא שפשף חזק את פניה והיא רק קראה "שפשף, גרד, שפשף, גרד דון פסקואלה, עשה אותי יותר יפה מאחותי." ודון פסקואלה שפשף ומתח כדי שתהיה מרוצה ויפה יותר מאחותה, שפשף ומתח, עד שהתעלפה ומתה תחת ידו, רק כדי להיות יותר יפה מאחותה..

את דון פסקואלה לא האשימו במותה כי לא אשמתו הייתה שלא עמדה בטיפול היופי שלו. אבל אחותה חיה מאושרת עם המלך.